

Sv. Alberta draudzes ziņas

2012. gada septembris * Nr. 51

Slavēts Jēzus Kristus!

Līdz ar septembri ir sācijas jauns mācību laiks, un daudzi bērni, jaunieši un studenti no viņu pedagogiem uzzinās ko jaunu savai dzīvei. Šīs pasaules

izzināšana bērnam un arī pieaugušam cilvēkam ir dabisks, no Dieva dots process, kurā viņš iepazīst to, kas ir cilvēks, kur viņš atrodas, kas viņam ir paredzēts. Bez Dieva žēlastības un Jēzus Kristus klātbūtnes šis izzināšanas process var ievest strupceļā un pat lielā bezcerībā, jo prāts bez ticības var nonākt līdz atziņai, ka visus gaida dabīga nāve un par pārējo mēs neko nevaram pateikt. Tāpēc mūsdienu postmodernās un dekristianizētās sabiedrības (sabiedrības bez Dieva un ticības) cilvēks - kā bērns, tā jaunietis un pieaugušais, ja nav sastapis savā ceļā cilvēku - dzīves skolotāju, kurš viņam dotu skaidrāku vīziju par viņa dzīves pamatiem un ceļa virzieniem, staigā bez dziļākas

garīgas cerības. Problēmu turklāt padziļina tas, ka mūsdienu cilvēks vairs nevēlas meklēt savas dzīves papildījumu citur, kā vien materiālās lietās un vērtībās - "gadžetos", kas viņam ir visapkārt. Tas, savukārt, izraisa to, ka, pat ja viņam materiāli viss būtu un piederētu, tad dziļi sirdī cilvēks tomēr jūtas nelaimīgs, nemīlēts un nepiepildīts. Un tādu cilvēku nav mazums. Tas liek padomāt, ka darba lauks ir tiešām plašs. Un jāsāk ir ar savas sirds atgriešanos pie

patiesā Dzīvības un Mīlestības Avota, kas ir Jēzū Kristū.

Vēl šajā draudzes ziņu numurā mēs iepazīsimies ar šī gada svētceļojuma uz Aglonu dalībnieku atziņām, kā arī ar ielūgumiem uz daudziem saistošiem pasākumiem. Lai Dievmātes Jaunavas Marijas piedzimšanas svētki 8. septembrī turpina mūsu augusta mēnesī piedzīvoto mariānisko noskaņu un lūgšanas garu!

Br. Krišjānis

ATSKATS UZ SVĒTCEĻOJUMU RĪGA – AGLONA 2012

Uz Aglonu svētceļojumā šogad es devos trešo reizi. Esmu gājis 2009., 2011. un 2012.gadā. Bet par došanās ceļā šoreiz cerības nebija nemaz – es biju ļoti aiz-

ņemts Viļakā, Latgalē. Tāpēc liels bija mans prieks, kad jūlija beigās man piezvanīja t. Vitolds un pajautāja, vai es varētu iet uz Aglonu. Rezultātā tur, manā mīļajā Viļakā, trīs nedēļas bija t. Vitolds, bet šeit – es ar maniem mīļajiem bērniem!

Šogad svētceļojums priekš manis bija ļoti mierīgs. Es zināju, par ko būšu atbildīgs, un visi zināja, kur mani atrast, – tālu aiz grupas. Tāpat bija arī pirmajā un

otrajā svētceļojumā. Bet kas šoreiz bija sevišķs? Tas, ka 95% mana laika ceļā bija piepildīti ar grēksūdzi, garīgām sarunām un dažādiem svarīgiem jautājumiem. To es nebiju paredzējis, bet tas man nesa tik daudz garīga iepriecinājuma un liecināja par to, ka katrs cilvēks meklē Dievu, meklē Viņa Mīlestību, un atrod! Cilvēks, Dieva bērns, ir laimīgs tad, kad dzīvo Dieva žēlastībā! Priekš manis ļoti svarīga bija patiesā mīlestība starp brāļiem un māsām, kas izpaudās vārdos un darbos. Un vēl viena lieta – mūsu ikdienu veidoja lūgšana pazemībā – mēs mācījāmies lūgties, runāt ar Dievu un arī būt klusumā Viņa priekšā meditācijas laikā. Tas viss bija brīnišķīga dāvana no mūsu Tēva, kas ir Debesīs, kas katru dienu sūtīja pie mums Svēto Garu, kas mūs dziedināja un mācīja lūgties, un, pateicoties kuram, katru dienu svētās Mises laikā Jēzus nāca pie mums kā Dzīvais Vārds un baroja mūs ar savu Miesu un Asinīm. Tādā veidā

mēs paliekam Viņā, un Viņš – mūsos. Un, protams, visu laiku ar mums kopā gāja Dieva Māte, kura vislabāk ved pie Jēzus. Par visām šīm žēlastībām es esmu Dievam ļoti pateicīgs!

Tēvs Staņislavs

Šis svētceļojums uz Aglonu man bija sestais. Iepriekšējie pieci bija pirms 10 gadiem. Doties ceļā pēc tik ilga starplaika man ierosināja vīrs, kurš nekad nebija gājis, bet mēs katru gadu 14. augustā uz Aglonu braucām ar mašīnu. Es viņam biju stāstījusi par laiku, kad gāju svētceļojumā, vienmēr uzsverot, cik tas laiks bija skaists un bezrūpīgs. Bet nekad viņam nebiju piedāvājusi iet, jo viņš par kristietību

uzzināja tikai iepazīstoties ar mani, jo ģimenē visi bija ateisti. Tāpēc bija ļoti grūti viņu iesaisīt visās ar ticību saistītās lietās, piemēram, svētdienās iet uz baznīcu, lūgties u.t.t. Vienīgais, kam viņš nepretojās, bija ikgadējais brauciens uz Aglonu. Kad viņš pavasarī piedāvāja iet ar kājām uz Aglonu, sākumā domāju, ka jokojas, bet tad, kad viņš jau bija noorganizējis bērniem aukli, sapratu, ka tas ir nopietni.

Šis pavadītais laiks bija īpašs gan ar to, ka ar vīru varējām pabūt divatā bez bērniem, gan būt kristīgā vidē bez ikdienas steigas un stresa. Man ļoti patika, ka mēs bijām bez mobilajiem tālruniem. Protams, sākumā bija ļoti grūti, ka nevar sazināties ar saviem bērniem, bet pie tā pieradām. Varēja izbaudīt dzīvi bez ikdienišķām problēmām – nebija jādomā ne par to, kur paliksim pa nakti, ne par to, ko šodien ēdīsim, – par visu bija parūpējušies organizatori. Paldies viņiem par to! Bija ļoti žēl

šķirties no bezrūpīgās dzīves divu nedēļu garumā un atgriezties darbā, kur valda nemitīgs stress!

No svētceļojuma spilgti atmiņā palika Viļānu draudzes priestera sprediķis, kurā viņš teica, ka šis mums ir svēts ceļojums, kurš savus augļus nesīs ilgākā laika periodā. Atceroties savus iepriekšējos svētceļojumus, tā tiešām ir. Uzreiz nekas kā uz burvju mājienu nenotiek. Tikai ar laiku sāk saprast, ka no teikti tas ir pateicoties svētceļojumam, ka Dievs ir uzklausījis manu nodomu, kurā es devos uz Aglonu. Iepriekšējos piecos gados visi nodomi, kādos es devos svētceļojumā, ir piepildījušies, tāpēc es ļoti ceru, ka arī šis nebūs izņēmums un pēc gada es varēšu teikt, ka Dievs ir uzklau-

sījis manas lūgšanas!

Iveta

Man vienmēr ir licies, ka svētceļojumā neiet tāpat vien. Laimīgs tas, kurš sajūt šo aicinājumu. Arī es jūtos tādēļ laimīga.

Pievienojos svētceļniekiem vienu nedēļu vēlāk, pavadot astoņas dienas lūgšanās un slavēšanā. Katras dienas vislielākā dāvana bija Svētā Mise kādā no mazpilsētiņu vai ciematu dievnamiem. Visur tika atslēgtas durvis priekš svētceļniekiem.

Mūsu grupas lielākā balva un svētā rota – kapucīnu tēvs Staņislavs ar brāļiem Ādamu un Jāni. Kā izslāpuši dzeram no šī avota...

Bet ceļā ir arī pārbaudījumi – cīņa ar ego... Reizēm kādam nepārvarami sāp, reizēm kāds tiek sāpināts, reizēm kāds ieraujas dziļi sevī, reizēm liekas, ka izsmelta pēdējā pacietības lāse... Mēs mācījāmies mīlēt

viens otru tā, kā Dievs mūs katru mīl. Un viegli jau tas arī reizēm nav.

Bet, kad sadodamies rokās kopējā lūgšanā, mēs esam laimīgi, jo Dievs ir ar mums!

Solveiga

Ģimenē visi esam katoļi. Ideja doties svētceļojumā radās pateicoties draudzenei, kura jau vairākus gadus centās mūs pierunāt. Par cik mēs ar māsu vēl nebijām izgājušas svētdienas skolu jeb katehēzes, līdz šim domājām, ka mums svētceļojumā nebūs ko darīt. Šīs vasaras sākumā izgājām svētdienas skolu, tāpēc šogad nolēmām doties svētceļojumā. No rīta pirms izešanas bija lielas šaubas par to, vai mēs patiešām gribam iet, jo

gandrīz nevienu vēl nepazinām un 15 dienas iet ar svešiem cilvēkiem likās nepierasti. Pirmajās dienās likās, ka nākamgad noteikti vairāk neiesim, jo mums šeit nav ko darīt. Tomēr tā tas bija tikai pašās pirmajās dienās. Pirmo reizi daloties grupiņās, dzirdējām citu stāstus un nodomus, kas viņus motivē vēl un vēl iet nākošajā svētceļojumā. Kad iepazinām visus cilvēkus labāk, jutāmies brīvāk, radās arī savi joki, kurus sapratām tikai mēs – svētceļnieki. Ļoti patika sarunāties arī ar brāļiem Jāni un Ādamu, daudz ko jaunu uzzinājām par Baznīcu. Tagad mēs nenožēlojam, ka piekritām iet svētceļojumā un nākamgad domājam iet atkal. Senāk likās, ka uz baznīcu iet tikai veci cilvēki, bet izrādās – tā nav, tāpēc tagad uz baznīcu iesim ar prieku. Šis svētceļojums pagaidām ir labākais.

Dvīnes Anna un Elīza

Šis bija mans trešais svēt-

ceļojums. Katra reize nenoliedzami ir savādāka. Šogad man svētceļojums iesākās jau pirms vairākiem mēnešiem, kad iesaisījās somu izgatavošanā, kas vēlāk kalpoja kā mūsu svētceļnieku grupu vienojošā atribūtika. Jau toreiz blakus praktiskām rūpēm bija domas par to, kā būs iet šogad, kādā nodomā doties, ilgas, lai ātrāk pienāk augusts. Slava Dievam! Viss tika pagūts laikā! Dievs deva skaistu, ar lūgšanām un slavas dziesmām piepildītu laiku un ļoti izpalīdzīgus ceļabiedrus. Jo īpaši vērtīgi man bija klusuma brīži un diena, kad gāju kā gandarītājs, ne ar vienu nesarunājoties. Laiks padomāt par savu attieksmi pret Dievu un cilvēkiem. Mana nelielā svētceļojumu pieredze rāda, ka augļi un nodomu piepildīšanās nāk vēlāk. Tāpēc zinu, ka arī tagad nevajag steigties. Viss būs. Dievs visu redz un zina. Man tikai jābūt vērīgai un atvērtai.

Maija D.

Ir jāpaliek uzticīgam personīgai lūgšanai. Tas, ka Kungs uzrunā mani – mazu, parastu cilvēku noteikti ir žēlastība. Bet man ir jādod Dievam telpa, lai kaut ko varētu sadzirdēt.

Kas man ir jādara...

Atjaunotni Svētajā Garā ir grūti definēt. Daži apgalvo, ka tā ir viena no daudzām Baznīcas kustībām. Citi – ka tā nav nekāda kustība, jo grūti ir atrast dibinātāju, struktūras ir dažādas, un, visbeidzot, vēsture norāda uz attīstību, neatkarīgi no kādas konkrētas grupas, kas stāv priekšgalā, darbībām. Šīs kon-

cepcijas atbalstītāji Atjaunotni labāk vēlas saukt par „žēlastības plūsmu“, kas tek cauri Baznīcai un kurai tā ir jāatjauno garīgi. Patiešām – lielākā daļa svarīgāko harizmātisko iniciatīvu četrdesmit piecus gadus kopš tās pastāvēšanas norāda uz garīgu iesaistīšanos, piem., dažādas aizlūgšanas formas, evaņģelizācija, kopīga slavēšanas lūgšana, kur atklājas daudzi harizmāti, atvērtība uz Dieva Vārdu, stipra nostāja attiecībā pret tumsības spēkiem utt. Tomēr, neskatoties uz to, cilvēkiem no Atjaunotnes ir savas problēmas – viņi ne vienmēr prot atrast sevi reālajā pasaulē: vai nu grūtību dēļ, kas ir saistītas ar dzīves aicinājuma realizāciju, vai problēmu dēļ, kas saistītas ar darba atrašanu, vai tādu problēmu dēļ, kas saistītas ar attiecībām ar citiem cilvēkiem – tā varētu uzskaitīt vēl garu sarakstu. Svarīgāk par pašu uzskaitīšanu ir tas, ka šie cilvēki

nespēj noteikt diagnozi, kāpēc tā notiek. Viņi bieži savā garīgajā kalpošanā Dievam jautā „kas man ir jādara“ un ... saņem konkrētas atbildes. Toties tā sauktajā ikdienas dzīvē, viņiem tas pārāk labi neizdodas.

Zināms vājums

No personīgās pieredzes, kā arī no citu cilvēku teiktā par līdzīgām problēmām, es redzu zināmu sakritību. Ir grūti harizmātiķiem (kuri, atcerēsimies, galvenokārt ir iesaistīti garīgajās darbībās) pārmest lūgšanas trūkumu. Tomēr tajā visā var pa-

manīt zināmu vājumu. Lūk, es sarunājos ar kādu zinātnieku no Atjaunotnes, kurš ir iesaistījies rehabilitācijas darba rakstīšanā, un sūdzas, ka tas viss viņu piebeidz un viss viņam ir līdz kaklam. Viņš priecājas par lūgšanu tikšanās reizēm katru nedēļu, jo tur viņš satiekas ar „citu dzīvi“ salīdzinot ar ikdienas ieslīgšanu datorā ekrānā, kurā top viņa līdz šim vissvarīgākais dzīves darbs. Tas, ko viņš dara šodien, viņu nemaz nepriecē. Sarunājos ar pāri divdesmit gadiem vecu meiteni, kura pārdzīvo dilemmu saistībā ar sava dzīves aicinājuma izvēli. Viņa it kā zinot, kāds ir viņas iedomātais vīrs, ar kuru vēlētos daudz bērnu. Tomēr visu laiku nav pārliecināta, vai viņai nevajadzētu pamest savu gadiem ilgi uzturēto vēlmi pēc laimīgas laulības. Beigās, kā viņa saka, „aizvien lūdzas“, katrs viņas dzīves mirklis ir „piepildīts ar saucienu uz Kungu“. Varbūt tas nozīmē, ka viņai ir „nolemta“ dzīve klosterī? Tas viņai nedod mieru un atņem dzīves prieku,

kaut vai tādēļ, ka viņa ļoti patīk puisiem. Sūdzas man arī kāda pieredzējusi animatore, gandrīz piecdesmit gadus veca, kas ir piedalījusies dažādās konferencēs, tikšanās, ļoti iesaistījusies savas lūgšanu grupas dzīvē. Un lūk, viņas pieaugošā meita, kas ir jau gandrīz patstāvīga savā dzīvē, kuru viņa audzināja gadiem, piedzīvo sacelšanos, kas ir tēmēta tieši uz Baznīcu. Animatori tas atņem kalpošanas prieku un izsauc viņā pastāvīgas bēdas un uztraukumu, kas saistās ar viņas vienīgās meitas nākotni. Varētu vēl pieminēt kādu pieredzējušu lūgšanu grupas dalībnieku, kuram ir radušās lielas problēmas ar sievu. Viņš ir ļoti noslogots ar darbu, jo vēlas nopelnīt naudu sapņu mājai ārpus pilsētas. Šī iemesla dēļ pat retāk iesaistās lūgšanu grupā. Tomēr, jo tuvāk viņš ir mērķim (attiecīgas naudas summas saņemšanai), jo tālāka viņam šķiet vistuvākā persona. Viņš mēģina lūgties šajā nodomā, bet neredz efekta, jo sieva sāk runāt par

šķiršanos. Un visu laiku viņa domas nodarbina ainas no darba, kas pārņem viņu pilnībā. Šādā situācijā viņš ne uz ko garīgu praktiski nespēj koncentrēties. Patiesībā viņš stāv lēmuma priekšā, pārstāt lūgties, ja jau viņš neko nejūt. Kādreiz bija savādāk... Visām šīm sarunām, tik atšķirīgām savā izteiksmē, tomēr ir kopīgs saucējs. Lūk, viņi nonāca līdz jautājumam: „Ko par to visu saka Kungs?“ Man taču bija darīšana ar cilvēkiem no Atjaunotnes, tas nozīmē, ar garīgiem cilvēkiem. Atbildes skanēja sekojoši: „Man nav laika lūgties mājās!“, „Kas man vēl ir vajadzīgs, ja es jau tā visu laiku lūdzu?“ „Tad, kā man ir jālūdzas?“, „Es nevaru koncentrēties un neredzu savas lūgšanas rezultātus“. Izrādījās, ka garīgi cilvēki kļūst pa tumsu. Viņi dzīvo garīgi un pat ir iesaistījušies dažādās kalpošanās, un vienlaicīgi viņiem nav nekāda priekšstata par to, ka Dievs varētu viņus uzrunāt viņu ikdienas dzīves situācijās un grūtībās,

no kurām neviens šajā dzīvē nav pasargāts. Viņiem pietrūkst tikšanās vienatnē ar Dievu un sarunas ar Viņu par nopietnām lietām viņu dzīvē.

Sadzirdēt Svētā Gara balsi

Šajā vietā vajadzētu pieminēt divus iebildumus. Pirmkārt, katrs lūgšanas veids ir labs. Romas Katoļu Baznīca šajā sfērā ir ļoti atvērta un parāda daudz iespēju. Es pazīstu cilvēkus, kuri par savu galveno personīgo lūgšanu ir pieņēmuši ikdienas Eucharistiju un tas priekš viņiem ir svēts laiks, izdzīvots dziļi klausoties to, ko Dievs viņiem saka. Bet pazīstu arī tādus, kuriem,

pirmkārt, pastāv tikai Rožukronis, kas ir izprasts kā kontemplatīva lūgšana. Citi – iemīļējušies Dieva Vārdā, to padziļina vai nu meditācijā, vai uzticīgi lūdzoties Liturģisko lūgšanu, vai arī domās pārdomājot to, ko dod „Vārds dotajai dienai”. Citi atkal nevar iedomāties pasauli bez Vissvētākā Sakramenta adorācijas. Tā varētu uzskaitīt garu sarakstu. Galvenais tajā visā ir nesastrīdēties par to, kas ir labāks. Jo runa nav par to. Svarīgi ir, lai šajā lūgšanā sadzirdētu Svētā Gara balsi.

Darjušs Jeziornijs /Dariusz Jeziorny/
no poļu valodas tulkoja Marika
(turpinājums sekos)

DRAUDZES AKTIVITĀTES

Sv. Mise par pirms dzimšanas mirušo bērnu ģimeņu dzimtas ciltskoka dziedināšanu un atbrīvošanu – Aizlūgums notiek to ģimeņu nodomā, kuru bērniņi ir apbedīti Dvēseļu dārzā, kā arī to ģimeņu nodomā, par kurām ir ziedots speciālā šai Sv. Misei paredzētajā lādītē sv. Alberta baznīcā. **Katra mēneša 3. treš-**

dienā plkst. 18:00. Tuvākais aizlūgums – 19. septembrī.

Katru svētdienu mūsu draudzē notiek **Vissvētākā Altāra Sakramenta adorācija** pēc Sv. Mises plkst. **9:00 līdz 18:00**. Iespēju robežās aicinām visus palikt klusā lūgšanā kopā ar Jēzu, tā

padziļinot personisko saikni ar Viņu.

5. septembrī, trešdien, plkst. 19:00 sāksies **Alfa kurss pieaugušajiem**. Kurss notiks Alfa kursa telpās, ieeja no Zemaišu ielas puses. Pieteikšanās pa tālr. **29506282** (Marina) vai rakstot uz e-pastu: alfakurusi@gmail.com.

Mūsu draudzē atsākas IEKŠĒJĀS DZIEDINĀŠANAS UN ATBRĪVOŠANAS DIEVKALPOJUMI. **Septembra dievkalpojums** notiks **21. septembrī**

plkst. 17:30.

9 soļu lūgšanu tikšanās notiks katra mēneša 3. piektdienā. Tu vāka informācija būs pieejama mūsu draudzes mājas lapā: <http://www.albertadraudze.lv/aktuali> vai draudzes sludinājumos.

28. septembrī plkst. 19:15 kustība „*Laulāto tikšanās*” kopā ar draudzes priesteri organizē **ikmēneša tikšanos laulātiem pāriem**, kuri bijuši rekolekcijās vai izgājuši saderināto un iemīlējušos tikšanās kursus. Sīkāka informācija pie **Daiņa un Baibas**, tālr. **29158076**.

LITURĢISKAIS KALENDĀRS

8. septembris, sestdiena – Vis-svētākās Jaunavas Marijas dzimšana, svētki. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

14. septembris, piektdiena – Svētā Krusta pagodināšana, svētki. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

17. septembris, pirmdiena – Svētā Franciska no Asīzes stigmū saņemšanas diena, svētki. Svētās Mises: plkst.

8:00 un 18:00.

21. septembris, piektdiena – sv. apustulis un evaņģēlists Matejs, svētki. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

23. septembris, svētdiena – sv. Pio no Pjetrelčinas, priesteris, piemiņas diena.

29. septembris, sestdiena – sv. erceņģeļi Miķelis, Gabriēls un Rafaēls, svētki. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

Pēc Sv. Mises plkst. 9:00 līdz 18:00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

Pēc Sv. Mises no 9:00 līdz 10:00

Otrdienās:

30 min. pēc Sv. Mises 18:00

Baznīca atvērta:

Pirmdienās, trešdienās, ceturtdienās:

7:00 – 9:00 un 16:30 – 18:45;

otrdienās un piektdienās:

7:00 – 9:00 un 16:30 – 19:15;

svētdienās: 6:30 – 19:00;

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: 7:00 – 12:30 un 16:30 – 19:00.

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,
tālr.: 6 761 36 30; mob.: 2 707 46 76

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz ceturtdienai no plkst.
9:00 līdz 12:00 un no **14:00 līdz 17:00**
piektdienās no plkst. **14:00 līdz 17:00**

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo

Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Prāvests: Krišjānis Dambergs OFMCap,
e-pasts: br.krisjanis@gmail.com
tālr.: 2 677 56 79;

t.Aldis Ziemelis OFMCap,
tālr.: 2 682 17 74

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz sestdienai:

8:00 latviešu valodā

18:00 latviešu valodā

Svētdienās:

8:00 poļu valodā

9:00 latviešu valodā

11:00 (Summa) latviešu valodā

18:00 latviešu valodā (ar ģimenēm un bērniem)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00 latviešu valodā

11:00 (Summa) latviešu valodā

18:00 latviešu valodā

Atbildīgais par izdevumu: t. Krišjānis

Teksta salicēja: Marika Lotāņuka

Maketētāja: Jevgeņija Gaiķena

Teksta korektore: Ruta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!
ZIEDOJOT PAR DRAUDZES ĀVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !